

הלבות פבח סימן הפס

כיאורים ומוסיפים

ו, וכפי שציין בשעה"צ (ס"ק ע), ובואר או עיבם דבריהם שביין שמייקר הדין טעם החיטה בטל בתבשיל, והאיסור להשותה את התבשיל הוא רק מנהג שטחנו מוחש שהוא יבוא לאבל, אין בכך מהfrag זה להזות את איסור טול מוקעה ביום טוב, ולפיכך יש לטפחות עללו כל. ובשעה"צ לעיל (ס"י תמו ס"ק יג) כתוב שאותו שלא סדרת המג'א שם (ס"ק ב) והחוק יעקב שם (ס"ק ז) שכחובו בשם הבהיר (סוף ס"י תמו) שהמוציא חיטה בתבשיל בשביינן של פסה שחמיini יהיה מותר להשותה, כפי שתכתב שבס' פסה שחמיini יהיה מותר את התבשיל מיה, שכן אם ישנה אותו עד היום שהאיסור חורר להיותו [וראה חוק יעקב שם שתכתב טעם אחר].

[משניב שם]
ובמקרים קפוד יש לסקע על זה⁽⁴⁾.

⁽⁴⁾ אכן לעיל (ס"י תמו ס"ק ו) סתם וכותב דין זה בשם הרבה אחרים, ולא כתוב שrok במקומות הפסד אפשר לסתוך על כן.

[שעה"צ ס"ק עה]
לענין גלחה ופער עצמים פהא זנגן⁽⁵⁾.

⁽⁵⁾ מבואר ברכיריו שהאיסור להשותה חמץ נוקשה הוא מדרבן, וכן סתום במשייב לעיל (ס"י תמב ס"ק ב ובס' תמו ס"ק כ) [ונחלקו בקר ראשונים, ראה תוס' פסחים מב, א ד"ה ואלו].

ולענין איסור אכילת חמץ נוקשה, כתוב לעיל (ס"י תמו ס"ק טו) שנחלקו הפסיקים אם איכזר מדאורייתא או מדרבן.

[משניב ס"ק טה]
אכל בתקנאה יש לנקל בהפסד קרפה בלי נתקע אף بلا גנילה.
פוקוט⁽⁶⁾.

⁽⁶⁾ ואפיקו לחתת הפס"ז (ס"ק עז) שהביא המשניב לעיל (ס"ק לח), הסובר שתבשיל שנטען בו חיטה מרוככת אסור בתהנתה אפיקו במקומות הפסד מרובה, כתוב הפטיג' (משבז ס"ק יב) שיש להקל בעיטה או מיצה שנטען בהן דינה, שלא לאוטון בהנאה במקומות הפסד מותבה.

[משניב ס"ק טז]
כדי גטילת מקום⁽⁷⁾.

⁽⁷⁾ ושיעור ברדי נטילה, כתוב השידען (ויזד ס"י קה ס"ד) שהוא כעובי וחוב אבעען, ובואר המשניב לעיל (ס"י תסא ס"ק כד) דוחינו רוחב אבעע אגדול מנוגן.

[שעה"צ ס"ק פט]
אלא כאן וכאן, זרף גלגוללה של העפה בשעה לישח⁽⁸⁾.

⁽⁸⁾ וביאר בשורת הרשב"א (חו"א סי' קע) שבגאון וזה אין אמרויכן נמצאת החיטה ובאן היתה ונאסר רק כדוי קילפה שסבובה, שכן דרכה של לישה להעביר את החיטה ממקום למקום בתוך העיטה, ولكن אין זה בכלל החזקת איסור במקום למקום.

[משניב ס"ק מז]
מפרק לפקחה לנכריו⁽⁹⁾.

⁽⁹⁾ ו לענין אם מותר למוכר לנכרי בפסח בלים הבולעים בחמצן, כתוב לעיל (ס"י תנ ס"ק כה) שהחלקו בקר, שיש מתייחס, משומש לנו נהנה מהחמצן הבלוע בכל, שחריר אין הנכרי משלם על הכלל יותר בגלל החמצן הבלוע בו, ויש אוטרים.

[שעה"צ ס"ק עג]
או לא אפשר לך ר' וגורה קפוץ מערב בו⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁰⁾ והחוויא כתוב (אויח' סי' קיט ס"ק ד ד"ה ב"מ) שאם אין החמצן נבר אין הבדל אם החמצן גבור מערב או שענמו מערב, ומה שכתוב השוו"ע לעיל (ס"י תמן סי' א) שהתעוררות אסורה בהנאה, ולא כתוב שמותר למוכרה לנכרי חמץ מדמי חמץ שבה, תירץ החוויא שהשוו"ע לא כתוב אלא את עיקר הדין, שאסור להנאה מהחמצן, אבל אין הכני נבי מותר למוכר את התעוררת לנכרי חמץ מדמי חמץ שבה.

[משניב ס"ק מז]
ובפרקיות אלו נכו⁽¹¹⁾.

⁽¹¹⁾ ושושת מחלוקת השוו"ע והרמ"א, כתוב הביאר הגראי שהרמ"א סובר בדעת הראשונים שהגירה על דין שהתעורר בו דין נסך שאסרו למוכרו חמץ מדמי אישור שבו נאך על פי שיש בהתורה יותר מששב, והוא בעל מדאותיתא, במובא בגמרא (ע"ז ע, א), לא היימה בין נסך בלבד אלא אף בשאר איסורי הנאה, השוו"ע סובר כדעת הראשונים שוק בין נסך גורו, אבל בשאר איסורי הנאה לא גורו, ובן כתוב הביאר מאיר (ס"י תמו סי' דיז אбел), וראה שו"ת חכם צבי (ס"י פט) שביאר את דעת הרמ"א באופן אחר.

[וראה חוויא (אויח' סי' קיט ס"ק ד) שתכתב שם שהקל השוו"ע בגין הנסיבות ששਬאר איסור מזור למוכר חמץ מדמי האיסור שב, הוא בעל מדאותיתא, אך באנא איסורי הנאה, לא אלא באכילה בלבד, ועוד, שלעתה השאלות אין איסור ממשור יהה מרובה.

[משניב שם]

הספיקו הנקודות למקל בדעת הקהפרין.

⁽¹²⁾ ואם החיטה איימה בקינה, כתוב החוק יעקב (ס"ק כה) שיש להקל אף שלא במקומות הפסד, והשוו"ע הרב (ס"כ) כתוב שלא במקומות הפסד אין להתריר, אך במקומות הפסד יש להתריר, אף אם ההפסד לא יהיה מרובה.

ומשחן חמץ שננתן טעם לפוגם במאכל, כתוב לעיל (ס"י תמו ס"ק ק)
ובשעה"צ שם (ס"ק קסא) שאפיקו שלא במקומות הפסד מזור למוכרו לנכרי.

[משניב ס"ק מז]
פוגה עליכם בעלי עד מזאאי יומ-טורב⁽¹³⁾.

⁽¹³⁾ דנה זו היא דעת השוו"ת חכם צבי (ס"י פט) והואיר (ס"י תמו ס"ק

עב באר הפללה

או שעורים (מ) שעורפים אוותם: י' תרגולת מבלשת שונמא בה בפסח חשה מבקעת, (מג) מתר למקורה לאינו-יהודי, שאינה נמברת יותר בלאו בשכיל החשה שנמצאת בחובקה. הנה (מכ) ובמידנות אלל [*] נוגין לשוך הכל (ונען לעיל סימן תמו ערך ג). (מג) יונם נמצאת ביום שמנני של פסח, (מד) מתר (ט) ועת להשותפה עד אסר הפסח: יא לאם נמצאת חשה (מה) בקרעה בעזה או במלח אבניתה. ייסיר ממנה (מו) קדי נשלית מקום. והשאר מפר. יוניש מי שאופר (מכ) כל קашה יאו אוותה מצה. וראוי לומר לנו בדורנו, אם לא במקומם הפסד מרביה או בשעת הדרק: הנה (ס) (ס) וכן נוגין תורה ספקה (מה) לאוסף לחש לדבורי, אם לא במקומם הפסד מרביה או בשעת הדרק: הנה (ס) (ס) וכן נוגין תורה ספקה (מה) לאוסף

חלבות פסח סיון תטז

שער תשובה

שארכיד לאפשר על קרב פה ודווקא לתהדר בעסaq בקהל פון. שארכו ביט בוגנו, ע"ש. והע"ז מפקד, דאג' דלעגן שאר צוין נ"ל להזכיר קדמתם של כלהונן. מ"ט בעקבות שגעים התחפשות גשלו בפניהם במשה ותפקידם זאכורך אל שעה מוקה מפקח אס נרבקה וזה במלים פשוט ייש לשכמיהר אף בוגנו. פיש לחוש לפרטיהם, וכן קהלה מאין ובשם מפקנתם בה' מהרשל' פירא טער, וכבר ח'ה'': ו'ם ניל, לפי' יש לעיל דאמ חמשה אינה בקומה דיש להפוך בתהה בח'ם, א"ב

באור הלכה

משנה ברורה

(ט) בן משמע אקוֹרְזִים: (עט) בֵּיה וַיַּזֶּה וַיָּקַרְבָּנָם בְּפִצְחָה עַל חֲקֵיכָבָךְ: (ענ) אַגְּזָרְאַבְּנָם חֲקֵיכָבָךְ וַיְמִירָאָךְ: (עג) וְלֹא בָּמִי לְמֹה שָׁפָט
הַמְּחַדֵּר בְּרִישׁ טִיפּוֹן תָּנוֹ דְּמַעְרוֹת כְּמֵץ מְשֻׁחוֹר בְּתָנָא וְמְשֻׁעָר דָּלָא מְהַנִּי שָׂוֹעָה, הַקְּסָם מְגַרְגִּישׁ שָׂהִיר מְפַשְׁוִית הַקְּמִין מֵשָׁס אוֹ שָׁאֵי אַפְּשָׁר
לְקַבְּרִיר וְנִזְקֵן קְמַפְּץ פָּעֵב בּוֹ(45) [תְּבִרְזָן] וְפִסְכָּר קְשִׁוָּה מְאַתָּה, וְכֵן כְּמֵבָדְלָא אַבְּסָר פִּישְׁהָרָה[ה]: (עט) וְעַזְנָן קְסָפָר מְפַשְׁוִית כְּמַלְאָךְ רָאָם עַל-קְרִיְּבִינָה
לְעַפְּרָוִים גִּיעַ לוֹ גְּסִינָן קְפָּסָר דְּזָהָל קָאָד יְקָלֵל לְפִשְׁהָהָה עַד אַחֲרָ פְּסָחָה: (עט) חֲקֵיכָבָךְ וְהַרְבָּזָן וְתִיְּאָךְ: (עג) קְשָׁוִת תְּקָם צְבָקָ סִימָן כּוֹ וְאַלְמָה וְהַסְּמָךְ
סִימָן תְּמָה, וּבָן הַסְּמִים בְּפָסָר בִּתְמַאיְּרָ לְגַלְלָכה: (עט) פְּגַנְּאַבְּנָם וְשָׂאָ: (עט) פְּזַיז וְשָׂאָ: (עט) פְּגַנְּאַבְּנָם וְשָׂאָ. וּבַזְנִ בְּקָרִיְּגָרִים שְׁמַפְּצָדָר וְאַמְּתָבָבָן בְּנִי בְּשָׁאָנוֹן מִנְזָה
כְּשָׁבִים, דָּאָן קִמְאָן לָןּ שָׁבָס בְּקָרִיְּדָרְוִיאָן, אָף קִילָּם שְׁמִינִי אָסְוָר לְהַשְׁחָותָן, וּבַזְנִ קִמְנָיו דְּפָנִים תְּמָה בְּבָאָה בְּלָל אָפְּ בְּפָהָוֹת מְשָׁשִׁים, בְּסָר בִּיּוֹם שְׁמָנִי,
וּבְתַבְעַנְדָן עַד שָׁם בְּשָׁמֶן הַלְּבָשָׁש, דָּגָא הַדְּרִין לְעַנְנָן גְּבָשָׁה לְשָׁאָר עֲנֵינִים שָׁאָה דְּרִבְנָה(46) וְסִיבָּן מְרָר לְשָׁהָוָן בְּלָם שְׁמִינִי, עַן שָׁם: (עט) אַחֲרָוֹנִים, וּבְרַמְשָׁקִ
אלְעִזּוֹר מֵצֶד לְתַקֵּל בָּלָא מְתַבְּעַ לְכָלִי עַלְמָא: (טט) בְּרַיְמָגָדִים, עַין שָׁם: (טט) בְּרַיְמָגָדִים, עַין שָׁם: (טט) בְּרַיְמָגָדִים, עַין שָׁם: (טט) בְּרַיְמָגָדִים, עַין שָׁם:
בְּכָאָר קְגַּנְאָא מְבָבָקְרָא וְדְלִישָׁה כּוֹ כְּחָמָן, וְקָאֵי זְהָה וְאָךְ קְלָעָת כְּפִקְרִים דְּקָמִי אָנִי אָסְרָר בְּעַזְנָן בְּמַוְּאָשָׁר אָסְרָרָם. וּבְרַשְׁבָּאָא סְבָב עַד טָעַם
לְאַסְרָר בְּלָהָגָה, נְשָׁוֹן וְשָׁלָא גְּמָסָן כְּחָדָב בְּלָבָגָה החַתָּה. אַלְאָ בְּאֵי בָּאָן, בְּרָה גְּלִבְלָה שְׁלַחְפָּחָה בְּשָׁעַת לִישָׁה(47):

שער הצעיר